

Копачівська сільська бібліотека

Адреса бібліотеки:

вулиця – Центральна 10
село – Копачівка
область – Хмельницька
країна – Україна
індекс – 31240

Розклад роботи:

бібліотека працює з 9⁰⁰ - 19⁰⁰
перерва з 12⁰⁰ - 14⁰⁰
вихідний день субота, неділя.

До послуг користувачів Копачівської сільської бібліотеки книжковий фонд кількістю 6700 прим. видань. Бібліотека передплачує 10 назв періодичних видань та щороку отримує біля 200 нових книг. У бібліотеці можна отримати книги і періодичні видання додому у тимчасове користування. Якщо користувач не має можливості потрапити у бібліотеку через вік або здоров'я може обслуговуватися на дому. У нашій бібліотеці ви можете поспілкуватися й відпочити в колі друзів, відвідати творчі акції та масові заходи бібліотеки.

Цікаві місця на території села:

Мальовниче подільське село – Копачівка розташоване на річці Сорока (права притока річки Бованець). Сама назва походить від слова «копати». На схід від Волочиська були родючі, але болотисті ґрунти. Щоб їх осушити, доводилося вручну копати дренажні канали. Люди почали будувати хати ближче до місця своєї виснажливої роботи. Їх за родом діяльності називали копачами, а поселення – Копачівкою. Історія нашого села, яка підтверджена історичними документами, датується 1463 роком, коли власники наших земель, князі Збараські ділили свої володіння. З того часу і по – сьогодні, ми можемо говорити про неповторні приклади минувшини нашого села.

Як вже було сказано вище, кожен населений пункт має свої місця, якими гордиться. Відвідати або побувати там, дає собі обітницю чи не кожен житель села.

Церква Апостолів Петра і Павла

Окрасою і гордістю нашого села є церква. Але так склалося, що майже до 1912

року жителі нашого села не мали власної церкви. За ініціативи громади села, яка прийняла рішення побудувати церкву за кошти громади та при підтримці жінки місцевого пана Олександри Олійник (Алейнік) будівництво розпочалося. За два роки в центрі села стояла гарна однокупольна церква приурочена святим апостолам

Петру та Павлу. Вона була відкрита і освячена 12 липня 1914 року. Першим священником був Гуданович.

В 30-х роках ХХ ст. церква була закрита (1934р.), священника була арештовано, з купола скинуто хрест, а приміщення використовувалося як клуб. І лише на початку 50-х років ХХ ст. церква почала виконувати свою функцію як культова споруда. Священником з початку 50-х років і до 1963 року був о. Спиридон Коляденко. З 1963- 2003 рік в церкві служив о. Степан Бичковський. З 2003 року і по сьогоднішній час в церкві служить о. Олександр Вдовин.

Родовий маєток поміщиків Олійників (Алейніків). Сучасна школа.

В другій половині ХІХ ст. нашим селом володіли поміщики Олійники. У 1870 році в центрі села було побудовано двоповерхове приміщення з червоної цегли.

Через 30 років біля нього було добудовано одноповерхове приміщення. Окрасою будинку є сходи з білого мармуру, який

було доставлено з Італії. Кімнати високі та просторі.

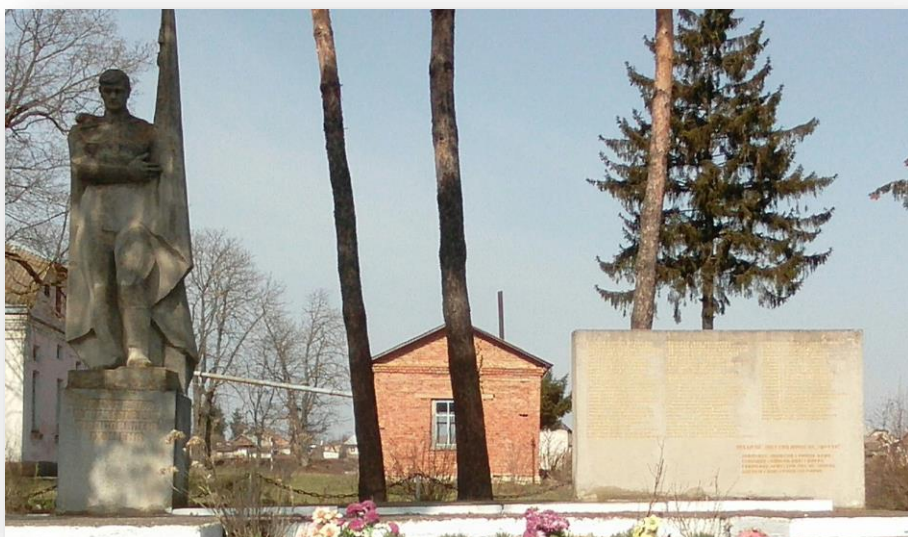
Під будинком знаходився великий підвал, з якого тяглися підземні ходи аж до фільварок (це на другому кінці села, в районні сіл Мирівка та Федірки). Ці підвали не дослідженні і в даний час ходи замуровані. Старожили розповідали про те, що в роки революції поміщики виїхали із села, але всього майна не змогли забрати, зокрема велику і розкішну бібліотеку. Можливо вона і схована в одному із підземних ходів вхід до якого було обвалено.

Доля даного маєтку цікава. В 1919 році тут було відкрито семирічку. В 1931 - 1932 роках тут функціонував агрономічний відділ сільськогосподарського технікуму. Потім знову була відкрита семирічка. В повоєнний час школа стала функціонувати як середня. В 1956 році відбувся перший випуск десятикласників. Як школа I-III ступенів вона функціонує і до тепер.

Обеліск

У центрі села встановлено обеліск де в граніті викарбувані імена визволителів, які

загинули в роки війни. У липні 1941 року на нашу територію увірвалися фашисти. Найперше окупанти встановили трудову повинність. Примусові роботи стали обов'язком для всього працездатного населення. Примусова депортація людей торкнулася майже

кожної сім'ї. 1941 рік видався врожайним. Селяни надіялися на великих хліб, але все це дісталось не їм, а окупантам. Після цього окупанти приступили знищувати єврейське та слов'янське населення. Визволення Копачівки відбулося в березні 1944 року військами 61-ї Гвардійської Свердловської танкової бригади.

Вівцяхова криниця

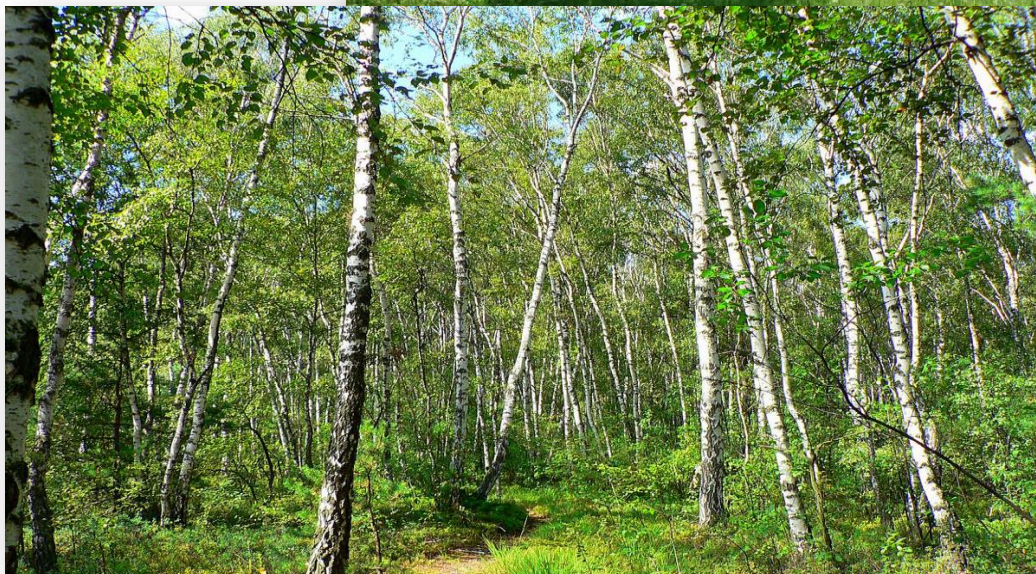
На південний захід якщо рухатися від сучасної школи, а колись це був панський маєток панів Олійників, на відстані, приблизно 300 м., ми потрапляємо в урочище, яке колись було набагато глибше ніж зараз. Саме там розташована ще одна з

пам'яток села – Вівцяхова криниця. Вона була викопана жителем села, якому в селі дали прізвисько – Вівцях. В свій час там було джерело з-під каменя. Вода завжди чиста і холодна. Хата Вівцяха стояла на початку урочища. Даний чоловік був добрим ткачем, крім того виконував службу у власників села. Люди подекуди, що він займався чорнокнижництвом, знався на чорній магії, і час від часу дивував своїх відвідувачів чудесами. Про його подальшу долю інформації не збереглося. Він помер. Поховали на цвинтарі села Мирівка (в с. Копачівка свого кладовища в той час ще не було).

Ліс

Копачівський ліс – це широка смуга насаджень яка тягнеться з північного заходу на південний схід села. Площа лісу становить 15 га. Лісовий парк був засаджений у 70-х роках. Копачівський ліс можна назвати

природним музеєм. Адже півстолітні дерева створюють прекрасні ландшафтні картини.

Серед порід

дерев переважають берези, клени, граби, горіхи, ясені, дуби, ялини. Копачівський ліс нікого не може залишити байдужим.

Пройшовши по стежці від села можна потрапити на місток який веде до лісу через річку Бованець. Біля лісу також є джерело. Місце дуже затишне і для романтичного крає просто не знайти.

Фігура.

Ще до початку ХХ ст. по всьому Поділлі при дорогах, в'їздах до сіл, у садибах стояли хрести, розп'яття, переважно дерев'яні відомі під загальною назвою «Фігура». У західних районах Поділля відомі були придорожні фігури, в яких основне місце займали скульптурні подоби різних святих, в честь яких, за традицією закладалися храми, яким поклонялися, і намагалися дотримуватися такого способу життя, як святий.

В нашому селі, в свій час, було поставлено «фігуру», якраз в центрі села, при дорозі. Там була зображена, за свідченнями старожилів, Пресвята Діва Марія. Біля «фігури» була, і є криниця, та липа, якій вже більше 200 років. Ця «фігура» милувала очі подорожніх до середини 30-х років ХХ ст. В 1934 році її також було зруйновано.

Залишився лише фундамент від постаменту, який «вріс» у землю та поріс травою.

За Дунаєм

Даний район знаходиться в дуже тихому та спокійному місці. Якщо йти в

сторону Федірок чи Лозови, то по праву сторону, ми побачимо місцевий став. Саме там розташований район, який ми

називаємо «За Дунаєм». Тут проживає 7 сімей. За свідченнями місцевих жителів,

даний район так називається по тій причині, що вранці, особливо навесні, в цій долині «панують» густі тумани. Вони і по сьогоднішній час милують око своєю білизою та загадковістю. Дуже приємно відпочивати в даному районі на весні, та особливо осінню. Ці почуття не передаються, їх потрібно «переварити» в собі.

Став

Копачівський став (або, як його ще називають, Копачівське озеро) це штучно створена в 1955 році водойма площею близько 15 га. Зараз це улюблене місце жителів села та гостей для прогулянок і відпочинку. А ще зараз там почали активно займатися риболовлю.

Клуб

Сільський клуб знаходиться у центрі села поблизу школи. У радянські часи це був торговий центр. У клубі можна активно провести вільний час.

